

Η περίπτωση της Νιγηρίας είναι μια ακόμη ένδειξη της αποτυχίας της οικονομίας, της δικαιοσύνης και τελικά του πολιτισμού.

Έχοντας δεχτεί μέχρι το '60 τη θωπεία της Βρετανικής αποικιοκρατίας, διήνυσε τα επόμενα έτη μέσω σοβαρών θρησκευτικών διαφορών, άφθονου εμφυλιακού αίματος και ασφαλώς το όνειδος της Μπιάφρας.

Χώρα πλούσια, με μεγάλα τμήματα εύφορης γης, πυκνά εκμεταλλεύσιμα δάση και άφθονα νερά. Παλιότερα, τα γεωργικά προϊόντα ήταν ο σημαντικότερος εξαγωγικός τομέας της. Σήμερα δεν αρκούν να θρέψουν τον μεγαλύτερο πληθυσμό και γίνονται εισαγωγές.

Παλιότερα, δεν γνώριζαν πόσο πλούσια αποθέματα υδρογονανθράκων έκρυβε το υπέδαφος, ενώ σήμερα που το έχουν συνειδητοποιήσει, το 80% των δημοσίων εσόδων, προέρχονται από τον μαύρο χρυσό.

Σήμερα που η χώρα, είναι σε παγκόσμιο επίπεδο, ο όγδοος μεγαλύτερος εξαγωγέας, δέκατη στη λίστα με τα αποδεδειγμένα μεγαλύτερα αποθέματα και η δωδέκατη μεγαλύτερος παραγωγός.

Κι αντί όλα τούτα να είναι στοιχεία ευημερίας, ειρήνης και προόδου, η χώρα μαστιζείται από κάθε είδους σοβαρά προβλήματα.

Η πρόσφατη πτώση στις τιμές του πετρελαίου μάλιστα, άδειασε τα δημόσια ταμεία, καθώς καταγράφουν τα διεθνή πρακτορεία ειδήσεων. Μην έχοντας πολλές λύσεις, η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Εισοδήματος εντόπισε περισσότερες από 70.000 εταιρείες που ποτέ δεν κατέβαλαν φόρους και το κυνήγι άρχισε, με στόχους δέκα εκατομμύρια πολίτες.

Αναστασία Κωνσταντίνου, 2016